

Prædiken til 16. søndag efter Trinitatis

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 224 Stat op, min sjæl, i morgengry! 29 Spænd over os dit himmelsejl. 148 Ånden opgav enkesønnen

-

(regnbuesangen – Sangark ved Morten), 245 Opstandne Herre, du vil gå, 522 Nåden er din dagligdag

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: »Græd ikke!« Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk.« Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen. Lukasevangeliet 7,11-17

Det er blevet efterår. Børnene er tilbage i skolen og vi er begyndt med konfirmander og minikonfirmander. Vi har haft årets høstgudstjeneste. Vi synger om efterårets smukke farver, som så småt er begyndt at indfinde sig.

Det er som om der opstår en ny farvepragt med efteråret. Hvor det før var grønt i grønt, kommer der nu mere spil i bladenes farver.

Nye fællesskaber og muligheder opstår når vi rykker indenfor og nu heldigvis ikke er begrænset af corona i vores samvær med hinanden. Vi kan være sammen igen!

Det har aldrig været meningen at vi skulle leve isoleret og alene – det har altid været meningen at vi skulle have muligheden for at søge fællesskaber. Vores fælles Skaber vil nemlig fællesskabet.

Vi er begyndt at tro, at vi er der, hvor alting bliver godt igen...

Og det er det da også så småt ved at blive, altså ”godt igen”.

Samfundet åbner op, og vi forsøger at få tingene tilbage i normale folder.

Men når det så er sagt, så ved vi jo også godt, at der er mennesker, for hvem det ikke blev godt igen. Dem, der bukkede under for sygdommen og for deres familier og pårørende. For dem bliver tingene jo ikke som de plejer og for dem bliver det jo aldrig helt godt igen.

Vi ved godt det ikke bliver helt godt igen for de familier, der mistede familier, der var soldater i Afghanistan. Selv om soldaterne nu er trukket ud, kom ikke alle med tilbage, og det kaos vi har efterladt, kan ikke gå under betegnelsen ”godt igen”.

Der er nogen, der døde, og for dem kan vi ikke, at det bliver godt igen. For de er her ikke mere.

Sådan er det nemlig at miste! Døden gør det fællesskab forbi, som vi plejer at have. Det ved vi – og det ved enken, der i evangeliet har mistet sin eneste søn. Enken har mistet én, hun havde kær og har nu kun døden som erfaring. Den erfaring, at døden er det største tab i denne verden.

Og hverken enken eller vi kan ikke bare sige, at det bliver godt igen. For tingene er forandret, og der er nogen, der nu ikke mere er. Sønnen er i sin død ved at blive båret ud.... Kan vi virkelig sige, at det bliver godt igen? Er der ikke kun resignation og opgivelse tilbage? Kan det blive godt igen?

Vi kan sige, at det bliver godt igen, hvis der er et håb, der rækker ud over livets grænse, for ellers bliver ordene næsten til hån, for dem, der nu ikke mere er. At tale om at alt bliver godt... Så håner vi enken, forældrene til soldaterne, pårørende til dem, der har mistet under corona og af andet.

Hvis der ikke er håb, så håner vi de faldne soldater, og dem, der døde af corona eller andre årsager.

Det må være et håb, der rækker ud over livets grænse. Det må være et håb om, at alting kan gøres nyt. På trods.

Der må være håb! Ellers er ordene om, at ”Alting bliver godt” blot tomme. Uden betydning for dem som faldt. For at det kan blive godt igen, må også den faldne kunne rejses.

Kort sagt, kun hvis Gud i sit rige oprejser den, der er faldet, kan vi for alvor sige, at det bliver godt igen, ellers bagatelliserer vi lidelsen og tabet.

Og her taler evangeliet til i dag til os og giver os håb. Den faldne kan rejses igen. Død kan vendes til liv!

Når enkesønnen kaldes ud af sin død, når der er et håb, der rækker ud over døden, da er det uden hån at tale om at alting bliver godt igen.

Livet større end døden, når håbet rækker ind i Guds rige.

Derfor opstod Kristus, for at gå forrest for os ind i et himmelsk fællesskab.

Derfor lod han en søn opstå tilbage til fællesskabet med sin mor og sine venner, så vi kunne få en idé om, at fællesskabets herre både kan skabe os og genskabe os.

Vi må tro på nåden. En nåde, der hviler hos den Gud, der gør alting nyt. Det er hele sagen. Der hviler hos den Gud, der for alvor kan sige, at det bliver godt igen.

I dag 16. søndag efter trinitatis kaldes efterårets påskedag – fordi vi får en opstandelse – og der er nu et halvt år til påske.

Evangeliet om enkesønnens opstandelse til liv, foregriber Jesu opstandelse. – Og giver os et håb, der rækker ind i Guds rige.

Enkesønnen vendte tilbage til sit liv. Han vendte tilbage ”her” og han er nok også opstået ”hisset”... Den sidste opstandelse er som vores opstandelse mulig efter Jesu korsdød og Jesu egen opstandelse, hvor Jesus baner vejen for at tage os med hjem...

Enken oplevede Guds nåde. Nåden er, når alt er tabt, at få alt tilbage.

Vi vil få alt tilbage – når vi har tabt livet – for evangeliet til i dag giver håb helt ud i evigheden.

Vi kan - på trods af vores erfaring med døden sige, at alt bliver godt igen – for vi har en evighed i Gudsriget som det perspektiv vi kan tænke med, når vi trods tab og lidelse er fyldte med håb.

Da vi blev døbt, blev vi indlemmet i et fællesskab både her og hisset. Og for det, at det er et fællesskab, der på trods af død, er et fællesskab der gror med håb af din nåde, siger vi:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen